



În Niceea, iubitul meu oraș de baștină, trăia odată un om, pe nume Muc cel mic. Eram copil pe vremea aceea, dar îmi aduc bine aminte de el. Poate fiindcă din pricina lui am mâncat o dată de la tata o bătaie soră cu moartea.

Când l-am cunoscut, Muc cel mic era un holtei bătrân, dar nu mai înalt de câțiva coți; pe deasupra, avea și o înfățișare tare ciudată: un cap mare, mare de tot, mai mare decât orice alt cap de om și un trup mic și plăpând. Muc trăia într-o casă uriașă, singur-singurel, și tot singur își făcea de mâncare; nu se arăta pe uliță decât o dată pe lună, și dacă pe la vremea prânzului nu s-ar fi zărit ridicându-se un fum gros din hornul casei sale, nimeni n-ar fi știut dacă Muc cel mic mai trăiește ori ba; seara se plimba

pe acoperiș, și de jos, din uliță, ți se părea că un cap de uriaș umblă de unul singur încolo și înapoi.

Tare răutăcioși eram noi, băieții, pe vremea aceea: cât era ziua de mare ne țineam numai de năzbâtii. Ziua, când Muc cel mic pleca de-acasă, era o adevărată sărbătoare pentru noi; ne strângeam din vreme în fața casei lui și îl așteptam să iasă; ușa se deschidea și în prag se ivea un cap mare cu un turban și mai mare, urmat de un trupșor pirpiriu, îmbrăcat cu o feregea mică, ponosită, de sub care se zăreau niște șalvari largi, încinși cu un brâu lat; în brâu era înfipt un hanger lung, atât de lung, că anevoie îți puteai da seama dacă Muc atârnă de hanger sau hangerul de Muc.

De cum pășea pe uliță, porneam să chiuim de vuia văzduhul; ne azvârleam tichiile în aer și țopăiam nebunește în jurul lui. Dar Muc ne întâmpina dând grav din cap și cobora cu pași domoli ulița,

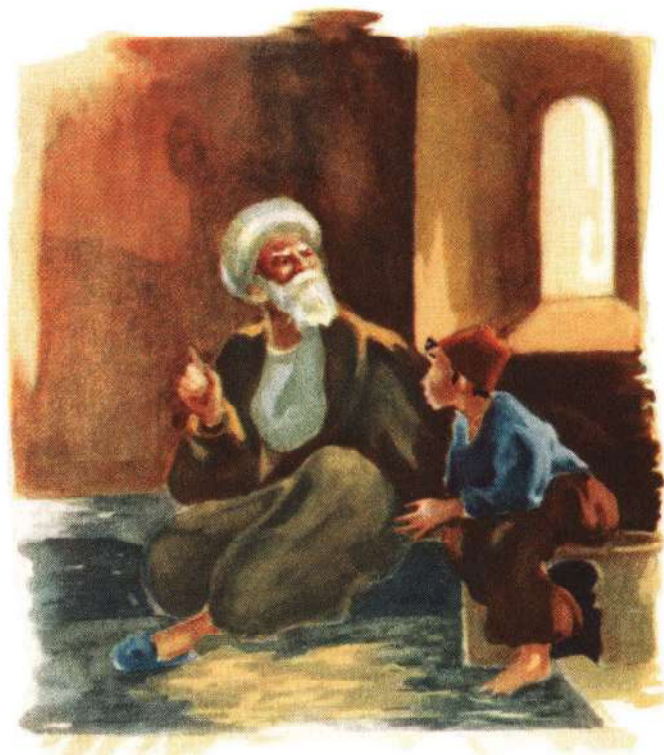


târșându-și tălpile — asta din pricina papucilor lui nemaivăzut de mari.

Noi, băieții, ne luam după el strigând întruna: „Muc cel mic! Muc cel mic!“ I-am făcut și un cântecel hazliu, pe care i-l cântam adesea; suna cam așa:

*Muc, Muc, Muc, micuțule Muc,
Hai la joacă, nu sta cuc!
Casa ta e mare, mare,
Capul tău pereche n-are:
Uriaș ca un ceaun!
Muc, piticul nostru bun,
Sari și ia-te după noi!
Prinde unul, prinde doi,
Muc, Muc, Muc, piticul Muc!*





Așa ne desfățam adesea pe socoteala lui și trebuie să mărturisesc, spre rușinea mea, că eu eram capul răutăților; îl trăgeam mereu de mica lui feregea și odată l-am călcat din spate pe papucii lui uriași, iar bietul Muc s-a împiedicat și a căzut.

Întâmplarea aceasta mi s-a părut nespus de hazlie, dar mi-a trecut imediat pofta de râs când l-am văzut pe Muc cel mic îndreptându-se spre casa tatălui meu. A intrat la noi în casă și a zăbovit un timp acolo. Eu am stat pitit după poartă până când Muc a ieșit, însoțit de tatăl meu, care îl ținea cuviincios de mână și își lua rămas-bun de la el cu multe plecăciuni.

Nu prea mă simțeam în apele mele, așa că am rămas o bună bucată de vreme în ascunzătoarea mea. În cele din urmă, însă, foamea care m-a răzbit s-a dovedit mai tare decât frica de bătaie și, pocăit, cu capul plecat, m-am înfățișat înaintea tatălui meu.

— Am aflat că l-ai supărat pe bunul Muc! a spus el aspru. O să-ți spun povestea lui și n-o să mai râzi de el. Dar, înainte și după ce ți-o voi spune, ai să-ți primești papara obișnuită.